

Sygnatura akt II C 885/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 czerwca 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, Wydział II Cywilny w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia Sądu Rejonowego A. M. (1)

Protokolant: sekr. sąd. W. Ł.

po rozpoznaniu w dniu 4 czerwca 2020 roku w Łodzi na rozprawie sprawy

z powództwa W. P.

przeciwko (...) Spółka Akcyjna V. (...)

z siedzibą w W.

o zadośćuczynienie i odszkodowanie

1. zasądza od strony pozwanej (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. na rzecz powódki W. P.:

a) kwotę 10.127,00 zł (dziesięć tysięcy sto dwadzieścia siedem złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 4 listopada 2017 roku do dnia zapłaty;

b) kwotę 5.107,00 zł (pięć tysięcy sto siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

2. obciąża stronę pozwaną (...) Spółkę Akcyjną V. (...) z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego dla Łodzi - Widzewa w Łodzi kwotą 447,80 zł (czteryście czterdzieści siedem złotych osiemdziesiąt groszy) tytułem tymczasowo wyłożonych wydatków.

Sygnatura akt II C 885/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 21 grudnia 2017 roku, W. P., wniosła o zasądzenie

od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej V. (...)

z siedzibą w W. kwoty 10.000,00 złotych, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 4 listopada 2017 roku do dnia zapłaty, tytułem zadośćuczynienia oraz kwoty 127,00 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 4 listopada 2017 roku do dnia zapłaty, tytułem odszkodowania a także wniosła o zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powódki podniósł, że w dniu 17 lutego 2017 roku powódka pośliznęła się na oblodzonym i nieposypanym chodniku przy ulicy (...) na wysokości posesji nr (...) w Ł., doznając ogólnych potłuczeń ciała oraz wielomiejscowego złamania kości podudzia prawego ze skręceniem rzepki. Powódka była zmuszona nosić opatrunek gipsowy, poruszać się przy pomocy kul oraz uczęszczać na rehabilitację. Podmiotem odpowiedzialnym za utrzymanie terenu, na którym doszło do wypadku była M. N. prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w Ł., która posiadała ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym Towarzystwie (...). Pełnomocnik powódki wskazał, iż strona pozwana odmówiła uznania swojej odpowiedzialności za zdarzenie, w toku postępowania likwidacyjnego. Nadto sprecyzował, iż na kwotę dochodzonego odszkodowania składają się poniesione koszty dojazdów do placówek medycznych (pozew k. 2-4).

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości, kwestionując je tak co do zasady jak i wysokości. Nadto wniósł o zasądzenie od powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wedle norm przepisanych. Strona pozwana przyznała, iż obejmowała ochroną ubezpieczeniową M. N. prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą (...) -tex” M. N. z siedzibą w Ł., w dacie zdarzenia. Zakwestionował jednakże zasadę swojej odpowiedzialności za zaistniałe zdarzenie jak również miejsce, przebieg i przyczynę zdarzenia z dnia 17 lutego 2017 roku. Pozwany podniósł zarzut braku biernej legitymacji procesowej oraz negował wysokość dochodzonego zadośćuczynienia (odpowiedź na pozew k. 24-31).

Do końca postępowania strony pozostały przy swoich stanowiskach procesowych (okoliczność bezsporna).

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 lutego 2017 roku w Ł. około godziny 9:00 W. P. poślizgnęła się na chodniku przy ulicy (...) i upadła. Powódce pomogła wstać sąsiadka A. M. (1), która była świadkiem zdarzenia i odprowadziła ją do domu (zaświadczenie k. 8, oświadczenie k. 9, zeznania powódki – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 4 czerwca 2019 roku, k. 152-153 czas elektroniczny 00:15:35-00:19:59, zeznania świadka A. M. (2) – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 7 maja 2018 roku k. 71-72, czas elektroniczny 00:19:39 – 00:25:38).

W czasie i miejscu zdarzenia na chodniku była woda, pod którą znajdowała się warstwa lodu. Chodnik nie był posypany piachem ani solą. W miejscu wypadku nie było żadnej informacji, że nawierzchnia chodnika jest śliska. W dniu 17 lutego 2017 rok na chodniku przy ulicy (...), gdzie doszło do zdarzenia z udziałem powódki, upadkowi uległy także inne osoby (zeznania świadka J. K. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 7 maja 2017 roku k. 72, czas elektroniczny 00:27:20– 00:33:42, zeznania powódki – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 4 czerwca 2019 roku, k. 152-153 czas elektroniczny 00:24:27-00:27:08).

Ze względu na narastający ból okolicy stawu skokowego oraz narastający obrzęk goleni kończyny dolnej lewej, powódka w następnym dniu po zdarzeniu zgłosiła się na pogotowie ratunkowe, gdzie zostało rozpoznane u niej złamanie kostki bocznej goleni i fragmentu górnego bieguna rzepki bez upośledzenia aparatu wyprostnego. Kończynę unieruchomiono w gipsie stopowo-udowym na okres 6 tygodni. Powódce zalecono poruszanie się o kulach łokciowych bez obciążania kończyny unieruchomionej oraz codzienne wykonywanie iniekcji podskórnych z przeciwzakrzepowego leku F. przez 40 dni. Powódkę skierowano do poradni rehabilitacyjnej. W dniu 31 marca 2017 roku usunięto powódkę unieruchomienie. Powódka uczęszczała na zabiegi rehabilitacyjne na ul. (...) w Ł. oraz wykonywała ćwiczenia w domu (zaświadczenie k. 10, karta informacyjna k. 11-13, skierowanie k. 14, zeznania świadka M. P. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 7 maja 2017 roku k. 73, czas elektroniczny 00:43:10– 00:47:14)

W wyniku zdarzenia z dnia 17 lutego 2017 roku powódka doznała złamania kostki bocznej i fragmentu górnego bieguna rzepki kończyny dolnej prawej, co skutkowało powstaniem u niej stałego uszczerbku na zdrowiu w łącznej wysokości 4%

Cierpienia fizyczne spowodowane bólem pourazowym, koniecznością pozostawania w ciężkim gipsie stopowo-udowym raz poruszaniem się o kulach łokciowych z bezwzględny zakazem obciążania kończyny złamanej były miernie nasilone przez 6 tygodni. Po odstawieniu gipsu zmniejszyły się do niewielkich z okresowym nasilaniem do miernych podczas bolesnych ćwiczeń biernych redresyjnych zmierzających do zniesienia przykurczu w stawie skokowym i kolanowym prawej kończyny oraz niewydolnego chodu o kulach z markowanym obciążaniem kończyny. Od czerwca do sierpnia 2017 roku były niewielkie spowodowane koniecznością chodzenia w asekuracji kuli łokciowej.

Unieruchomienie kończyny dolnej w gipsie stopowo-udowym ograniczało powódkę w załatwianiu czynności fizjologicznych i higienicznych. Po odstawieniu gipsu nadal utrzymywały się ograniczenia w czynnościach codziennych wymagających stania (prasowanie, gotowanie), chodzeniu i częstym schylaniu się (sprzątaniu) oraz przenoszeniu ciężarów przekraczających 3kg (zakupy).

Od sierpnia 2017 roku utrudnienia w życiu codziennym powódki nie występowały. Powódka wymagała pomocy ze strony osób trzecich, łącznie przez 10 tygodni. Nadto powódka zmuszona była wykonywać ćwiczenia rehabilitacyjne (opinia biegłego z zakresu rehabilitacji medycznej k. 88-91, opinia biegłego z zakresu ortopedii k. 107-109).

Syn powódki woził ją do lekarzy oraz do szpitala im. K. prywatnym samochodem F. (...) o pojemności 1.9 cm³ diesel i w tym celu przejechał łącznie 285 km (zestawienie kosztów k. 22, zeznania powódki – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 4 czerwca 2019 roku, k. 152-153 czas elektroniczny 00:24:27-00:27:08, zeznania świadka M. P. – elektroniczny protokół z dnia 7 maja 2017 roku k. 73, czas elektroniczny 00:43:10-00:47:14).

Przed wypadkiem powódka była osobą towarzyską, aktywną, dużo jeździła na rowerze.

Po wypadku powódka rzadko wychodziła z domu, była podłamana psychicznie. Obecnie powódka odczuwa ból nogi przy zmianie pogody (zeznania powódki – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 4 czerwca 2019 roku, k. 152-153 czas elektroniczny 00:24:27-00:27:08, zeznania świadka M. P. – elektroniczny protokół z dnia 7 maja 2017 roku k. 73, czas elektroniczny 00:43:10-00:47:14)

Miasto Ł., jako zamawiający i (...) P. P. (1) z siedzibą w B. jako wykonawca, na podstawie dokonanego przez Miasto Ł. wyboru oferty

w trybie przetargu nieograniczonego, zawarli umowę, na mocy której Miasto Ł. powierzyło wykonawcy usługę polegającą na letnim i zimowym, ręcznym i mechanicznym oczyszczaniu pasów dróg publicznych na terenie Miasta Łodzi w Rejonie IX – obejmującym obszar (...) w okresie od

1 listopada 2016 roku do 31 października 2019 roku. Chodnik położony na wysokości nieruchomości przy ul. (...) w Ł. znajduje się w rejonie IX objętym umową. Usługa obejmowała między innymi zapobieganie i zwalczanie śliskości, oczyszczanie cykliczne zimowe oraz interwencyjne odśnieżanie powierzchni utwardzonych. Zasadą było, iż w pierwszej kolejności miały być wykonywane prace na drogach w pierwszej kolejności zimowego utrzymania i ciągach pieszo-jezdnymi o znaczeniu strategicznym (przejścia podziemne, kładki, chodniki i ścieżki rowerowe znajdujące się przy skrzyżowaniach ulic, wzdłuż ulic pierwszej kolejności utrzymania zimowego, przy dworcach, budynkach użyteczności publicznej i dużych centrach handlowych). W zakresie likwidacji śliskości bądź odśnieżania powierzchni utwardzonych (ciągów pieszo-jezdnymi, ścieżek rowerowych, placów, parkingów, obiektów inżynierskich i innych powierzchni) na terenach przekazanych do cyklicznego oczyszczania wykonawca zobowiązał się do samodzielnego, bez odrębnych poleceń, przystąpienia do likwidacji śliskości jaka na nich występuje bądź odśnieżania w takim zakresie, aby zapewnić realizację wymogów rzeczowych i czasowych opisanych w części II utrzymanie zimowe. (umowa k. 46-59, wykaz terenów do oczyszczania cyklicznego k. 60-64).

W dniu 1 października 2016 roku P. P. (2) (...) P. P. (2) z siedzibą w B. jako wykonawca i M. N. (...) (...)” z siedzibą w Ł. jako podwykonawca zawarli umowę, na mocy której P. P. (2) (...) P. P. (2) z siedzibą w B. powierzył M. N. (...) (...) z siedzibą w Ł. wykonanie usług polegających na letnim

i zimowym, ręcznym i mechanicznym oczyszczaniu pasów dróg publicznych na terenie Miasta Ł. (lata 2016-2019), na obszarze rejonu IX. W zakresie utrzymania zimowego podwykonawca przyjął do realizacji usługi polegające m.in. na zapobieganiu i zwalczaniu śliskości oraz interwencyjne odśnieżaniu powierzchni utwardzonych (umowa podwykonawcza k. 41-42v., wydruk z (...) k. 43)

M. N. za pośrednictwem kierowników poszczególnych rejonów podejmuje decyzje jakie czynności należy podjąć przy usuwaniu skutków zimy, porządkowaniu chodników. Zasada jest, że pracownicy przystępują do pracy około godziny 5.00 rano. Skutki zimy, prace porządkowe winny zostać usunięte w ciągu 4 godzin (zeznania świadka M. N. – elektroniczny protokół

z dnia 7 maja 2017 roku k. 70, czas elektroniczny 00:06:23-00:14:49, zeznania świadka A. N. – elektroniczny protokół z dnia 3 lutego 2020 roku k. 136, czas elektroniczny 00:05:04-00:14:27).

M. N. (...) -tex” M. N.

z siedzibą w Ł., w dacie zdarzenia posiadała ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej na podstawie umowy ubezpieczenia zawartego z (...) Spółką Akcyjną V. (...) z siedzibą w W. (umowa podwykonawcza k. 41-42v., wydruk

z (...) k. 43, umowa k. 46-59, wykaz terenów do oczyszczania cyklicznego k. 60-64, zeznania świadka M. N. – elektroniczny protokół z dnia 7 maja 2017 roku k. 70, czas elektroniczny 00:06:23-00:14:49).

Pismem z dnia 14 września 2017 roku powódka zgłosiła szkodę pozwanemu i wniosła o zapłatę kwoty 30.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwoty 127,00 zł tytułem odszkodowania (pismo k. 16-19).

Decyzją z dnia 3 listopada 2017 roku pozwany odmówił wypłaty świadczeń na rzecz powódki, wskazując, iż w jego ocenie brak jest podstaw do uznania odpowiedzialności (decyzja k. 20-20v.).

Stan faktyczny w niniejszej sprawie został ustalony na podstawie powołanych wyżej dowodów, wśród nich opinii powołanego w sprawie biegłego z zakresu ortopedii oraz biegłego z zakresu rehabilitacji medycznej, dokumentów w postaci dokumentacji lekarskiej, kart historii leczenia, których ważność nie była kwestionowana przez strony w toku procesu, a także na podstawie zeznań powódki i świadków. Sąd dał wiarę załączonym do akt sprawy dokumentom, gdyż ich prawdziwość

i wiarygodność w świetle wszechstronnego rozważenia zebranego materiału nie nasuwa żadnych wątpliwości i nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Ustalenie stanu faktycznego na podstawie kserokopii dokumentów dokonano, przy uwzględnieniu treści art. 308 k.p.c.

Sąd pominął zeznania świadków G. J. i M. J., albowiem świadkowie nie mieli wiedzy na temat zdarzenia z dnia 17 lutego 2017 roku i nie pamiętali również czy zajmowali się czynnościami porządkowymi w lutym 2017 roku w miejscu wypadku powódki.

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi zważył, co następuje:

Powództwo, podlegało uwzględnieniu w całości.

Pozwany wnosił o oddalenie powództwa, kwestionując zarówno zasadę jak i wysokość roszczenia powódki.

W toku niniejszej sprawy bezspornie ustalono, że w chwili zdarzenia pozwany obejmował ochroną ubezpieczeniową w zakresie OC działalność gospodarczą prowadzoną przez M. N. pod firmą (...) w Ł., będącą odpowiedzialną, na podstawie zawartej w dniu 1 października 2016 roku umowy podwykonawczej, za utrzymanie terenu, na którym doszło w dniu 17 lutego 2017 roku do zdarzenia z udziałem powódki. Tym samym bezzasadny okazał się zarzut braku legitymacji biernej, podnoszony przez stronę pozwaną.

Podstawę prawną żądania pozwu są przepisy art. 445 § 1 k.c., art. 444 § 1 k.c. w zw. z art. 415 k.c. i art. 822 k.c.

Przepis art. 415 k.c. stanowi, że kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Jak wskazuje się w orzecznictwie i literaturze przesłankami odpowiedzialności jest zaistnienie szkody, wystąpienie zdarzenia, z którym ustawa czyni odpowiedzialnym określony podmiot oraz związek przyczynowy pomiędzy czynem niedozwolonym, a szkodą przy czym szkoda winna być jego zwykłym następstwem. Wskazać należy na przepis art. 361 § 1 k.c., który wprowadza dodatkową przesłankę odpowiedzialności, a mianowicie zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła.

Z normalnym (adekwatnym) związkiem przyczynowym w rozumieniu powołanego przepisu mamy do czynienia, gdy przyczyna była koniecznym warunkiem wystąpienia skutku, czyli bez tej przyczyny skutek by nie wystąpił (warunek sine qua non). Ponadto, takie powiązanie pomiędzy przyczyną,

a skutkiem musi być typowym, oczekiwanym, „normalnym” w zwykłej kolejności rzeczy. Nie może być rezultatem jakiegoś wyjątkowego zbiegu okoliczności. Ocena czy skutek jest normalny powinna być oparta na całokształcie okoliczności sprawy oraz wynikać z zasad doświadczenia życiowego, a także zasad wiedzy naukowej, specjalnej. Wiedza specjalistyczna jest szczególnie istotna w sprawach,

w których normalność skutku w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. nie jest dla laika ewidentna (tak między innymi Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 2 czerwca 1956 roku, 3 CR 515/56, OSN 1957 rok, nr 1 poz.24, Tadeusz Wiśniewski

w pracy zbiorowej pod red. Gerarda Bieńka „Komentarz do kodeksu cywilnego. Księga trzecia. Zobowiązania.” Tom 1, Warszawa 2002 rok).

Szkoda powstała na skutek nienależytego utrzymania stanu chodnika, gdzie miał miejsce upadek powódki, przez ubezpieczonego, czyli M. N. prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą (...) (...)” M. N. z siedzibą w Ł..

Pod pojęciem winy należy rozumieć zachowanie cechujące się bezprawnością, z której to bezprawności sprawca zdarzenia zdaje sobie sprawę. Cywilistyczne rozumienie winy opiera się zatem na dwóch elementach: obiektywnej bezprawności i subiektywnej świadomości zawinienia. Bezprawność polega na niezgodności zachowania z normą prawa, zakazującą albo nakazującą określone zachowanie, bądź zasadami współżycia społecznego. Natomiast, w przypadku zachowań polegających na zaniechaniu, obowiązek ciążyący na określonym podmiocie musi w sposób wyraźny wynikać z przepisu prawa. Świadomość zawinienia oznacza, że sprawca zdaje sobie sprawę z faktu, iż jego zachowanie jest bezprawne. Sprowadza się ona do postawienia sprawcy zarzutu, że w konkretnych okolicznościach umyślnie bądź na skutek lekkomyślności ewentualnie niedbalstwa nie dołożył należytej staranności, jakiej można wymagać od niego w danej sytuacji. W przypadku bezprawnego zaniechania, to jest niewykonania ciążyącego na sprawcy obowiązku, należyta staranność ustalać należy w oparciu o zasadę wyrażoną w art. 355 § 1 k.c. Przy czym, należyta staranność dłużnika w zakresie prowadzonej przez niego działalności gospodarczej określa się przy uwzględnieniu zawodowego charakteru tej działalności (art. 355 § 2 k.c.). Powołany przepis stanowi, iż dłużnik obowiązany jest do staranności ogólnie wymaganej w stosunkach danego rodzaju, to jest takiej, jakiej można wymagać od przeciętnego uczestnika obrotu prawnego w konkretnej sytuacji. Podsumowując, aby ustalić, czy dane zachowanie jest zawinione należy badać nie tylko, czy jest ono obiektywnie bezprawne, lecz również, czy sprawca dochował należytej staranności od niego wymaganej, a jeżeli tego nie uczynił, to z jakich przyczyn.

Zobowiązany za szkodę ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania podwładnego, z którego szkoda wynikła (art. 361 § 1 k.c.). Z normalnym (adekwatnym) związkiem przyczynowym w rozumieniu powołanego przepisu mamy do czynienia, gdy przyczyna była koniecznym warunkiem wystąpienia skutku, czyli bez tej przyczyny skutek by nie wystąpił (warunek sine qua non). Ponadto, takie powiązanie pomiędzy przyczyną a skutkiem musi być typowym, oczekiwanym, „normalnym” w zwykłej kolejności rzeczy. Nie może być rezultatem jakiegoś wyjątkowego zbiegu okoliczności (tak między innymi Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 2 czerwca 1956 roku, 3 CR 515/56, OSN 1957 rok, nr 1 poz.24, Tadeusz Wiśniewski w pracy zbiorowej pod red. Gerarda Bieńka „Komentarz do kodeksu cywilnego. Księga trzecia. Zobowiązania.” Tom 1, Warszawa 2002 rok).

Naprawienie szkody obejmuje, zgodnie z art. 361 § 2 k.c., co do zasady, straty które poszkodowany poniósł (damnum emergens) oraz korzyści, które poszkodowany mógłby osiągnąć, gdyby nie wyrządzono mu szkody (lucrum cessans).

Rzeczą powódki było wykazanie powyższych przesłanek odpowiedzialności deliktowej, w tym zawinionego zachowania się pracowników pozwanego, jako zdarzenia, z którym ustawa łączy obowiązek odszkodowawczy, oraz związku przyczynowego między tym zachowaniem się, a szkodą.

W ocenie Sądu, powódka wykazała istnienie przesłanek, od spełnienia których uzależniona była odpowiedzialność pozwanego.

Transponując powyższe na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, że powódka w dniu 17 lutego 2017 roku idąc ulica (...) w Ł. poślizgnęła się chodniku, na którym pod kałużami była warstwa lodu, doznając złamania prawej kończyny dolnej.

W ocenie Sądu zebrany w sprawie materiał dowodowy wykazał, iż odpowiedzialność za wypadek ponosi „(...)” M. N. z siedzibą w Ł., na której ciążył obowiązek utrzymania chodnika w należyтым porządku i zabezpieczenia go w taki sposób, aby inne osoby nie były narażone na ewentualną szkodę. Z zebranego materiału dowodowego, a w szczególności z zeznań świadka A. M. (1) wynika, iż w czasie wypadku powódki, chodnik nie był uprzątnięty, znajdowała się na nim warstwa lodu, a na niej woda. Zeznania świadka korespondują również

z depozycjami świadka J. K. oraz zeznaniami samej powódki. Podkreślenia wymaga okoliczność, że drogi i chodniki na terenie miasta powinny zapewniać możliwość bezpiecznego poruszania się dla wszystkich jego mieszkańców, bez względu na ich stan zdrowia i sprawność.

W niniejszej sprawie strona pozwana nie wykazała, iż podjęte zostały, z należytą starannością, wymagana w danych okolicznościach, działania przez pracowników M. N. prowadzącej działalność pod firmą (...) (...)” z siedzibą w Ł., które zmierzałyby do zniwelowania niebezpieczeństwa związanego z poruszaniem się po oblodzonym terenie chodnika, położonego

w Ł. przy ulicy (...). Tym samym strona pozwana nie zwolniła się od odpowiedzialności za zdarzenia, do którego doszło w dniu 17 lutego 2017 roku z udziałem powódki, zaś zachowanie pozwanego należało uznać jako bezprawne.

Spełnione zostały zatem wszystkie przesłanki przewidziane w art. 415 k.c.: powódka poniosła szkodę na skutek niezachowania przez firmę (...) (...)” M. N. z siedzibą w Ł. należytego stanu chodnika, w wyniku czego doznała obrażeń. Pomiędzy zdarzeniem, a szkodą zachodzi adekwatny związek przyczynowo-skutkowy, o którym mowa w art. 361 k.c.

Pozwany, jako ubezpieczyciel M. N. (...) (...)” M. N. z siedzibą w Ł. ponosi w trybie art. 822 k.c. odpowiedzialność za uraz powódki.

Powódka domagała się zasądzenia zadośćuczynienia w wysokości 10.000,00 złotych oraz odszkodowania w kwocie 127,00 zł tytułem kosztów dojazdów do placówek medycznych.

Zgodnie z art. 445 § 1 k.c. w wypadkach przewidzianych w art. 444 k.c., Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Chodzi tu o krzywdę (szkodę niemajątkową) ujmowaną jako cierpienie fizyczne (ból i inne dolegliwości) oraz cierpienie psychiczne (ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia).

W przepisach obowiązującego prawa ustawodawca nigdzie nie sprecyzował sposobu ustalenia wysokości zadośćuczynienia, odwołując się do sędziowskiego uznania, opartego na całokształcie okoliczności sprawy. Przeprowadzona w ten sposób analiza konkretnego przypadku ma doprowadzić do wyliczenia „odpowiedniej sumy”, to jest takiej kwoty, która odpowiada krzywdzie, ale nie jest wygórowana na tle majątkowych stosunków społeczeństwa. Przez krzywdę należy przy tym rozumieć cierpienia fizyczne w postaci bólu i innych dolegliwości oraz cierpienia psychiczne polegające

na ujemnych doznaniach przeżywanych w związku z cierpieniami fizycznymi i ich następstwami, zwłaszcza trwałymi lub nieodwracalnymi uszkodzeniami ciała lub rozstroju zdrowia. Przy czym

w pojęciu krzywdy mieszczą się nie tylko cierpienia fizyczne i psychiczne już doznane, ale również te, które mogą powstać w przyszłość (na tym, bowiem polega całościowy charakter zadośćuczynienia).

W orzecznictwie powszechnie przyjmuje się, bowiem, że ocena rozmiarów krzywdy wymaga uwzględnienia nasilenia cierpienia, długotrwałości choroby, rozmiarów kalectwa, trwałości następstw zdarzenia oraz konsekwencji uszczerbku na zdrowiu w dziedzinie życia osobistego i społecznego. Oceniając rozmiar doznanej krzywdy trzeba, zatem wziąć pod uwagę całokształt okoliczności, w tym rozmiar cierpienia fizycznych i psychicznych, ich nasilenie i czas trwania, nieodwracalność następstw wypadków (kalectwo, oszpecenie), rodzaj wykonywanej pracy, szanse na przyszłość, poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiową oraz inne czynniki podobnej natury, wiek poszkodowanego (uchwała pełnego składu izby cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 1973 roku, III CZP 37/73, OSNC 1974/9/145; wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 15 grudnia 1965 roku, III RP 280/65, OSNCP 1966/10/168; 10 października 1967 roku, I CR 224/67, OSNCP 1968/6/107; 4 czerwca 1968 roku, I PR 175/68, OSNCP 1968/2/37; 19 sierpnia 1980 roku, IV CR 283/80, OSNCP 1981/5/81; uchwała Sądu Najwyższego z 8 grudnia 1983 roku, OSNCP 1974/10/145; wyroki z 10 grudnia 1997 roku, III CKN 219/97, M. Prawn. 2011/17/948; 10 czerwca 1999 roku, II UKN 681/98 OSNAP 16/00/626; 9 lutego 2000 roku, III CKN 582/98 Lex nr 52776; 11 lipca 2000 roku, II CKN 1119/98, Lex nr 50884; 12 września 2002 roku, IV CKN 1266/00, Lex nr 80272; 30 stycznia 2004 roku, I CK 131/03 OSNC 2005/2/40; 10 marca 2006 roku, IV CSK 80/05 OSNC 2006/10/175; 9 listopada 2007 roku, V CSK 245/07, OSNC -

ZD 2008 nr D, poz. 95; 14 lutego 2008 roku, II CSK 536/07, OSP 2010/5/47; 26 listopada 2009 roku, III CSK 62/09, OSNC - ZD 2010 nr C, poz. 80).

Zarówno w doktrynie jak i orzecznictwie przyjmuje się, że zadośćuczynienie pełni funkcję kompensacyjną, przyznana, bowiem suma pieniężna ma stanowić przybliżony ekwiwalent poniesionej szkody niemajątkowej. Powinna ona wynagrodzić doznane cierpienia fizyczne i psychiczne, aby w ten sposób przynajmniej częściowo została przywrócona równowaga zachwiana na skutek popełnienia czynu niedozwolonego. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14 stycznia 2011 r. (I PK 145/10 Lex nr 794777) stwierdził, że przy ustalaniu odpowiedniego zadośćuczynienia, o którym mowa w art. 445 § 1 k.c., nie można pomijać notoryjnego faktu, iż w obecnej sytuacji społeczno - gospodarczej, polskie społeczeństwo jest w wysokim stopniu rozwarstwione pod względem poziomu życia

i zasobności majątkowej. Wysokość stopy życiowej społeczeństwa jedynie w sposób uzupełniający (w aspekcie urzeczywistniania zasady sprawiedliwości społecznej - art. 2 Konstytucji RP) może rzutować na wysokość zadośćuczynienia należnego poszkodowanemu za doznaną krzywdę. Kwestią zasadniczą jest rozmiar szkody niemajątkowej. Natomiast w wyroku z dnia 4 listopada 2010 roku (IV CSK 126/10, Lex nr 898263) Sąd Najwyższy przyjął, że odpowiedniość sumy zadośćuczynienia, o której stanowi art.445 § 1 k.c. ma służyć złagodzeniu negatywnych doznań, ale nie może być jednocześnie źródłem wzbogacenia. Zadośćuczynienie powinno mieć przede wszystkim kompensacyjny charakter, musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. Zasada umiarkowanej wysokości zadośćuczynienia trafnie łączy tę wysokość z poziomem stopy życiowej społeczeństwa, ale nadto musi być realna i odpowiednia. Zasada ta ma jednak uzupełniający charakter w stosunku do kwestii zasadniczych, jakimi są rozmiar szkody niemajątkowej i kompensacyjna rola zadośćuczynienia. Stopa życiowa poszkodowanego nie może wyznaczać wysokości rekompensaty za wyrządzoną mu krzywdę. Indywidualizm każdego przypadku i każdej krzywdy jest nacechowany subiektywizmem,

co sprawia, że relatywizowanie in abstracto zadośćuczynienia bywa zawodne, dlatego nie można w zakresie ustalania wysokości sum zadośćuczynienia, abstrahować od konkretnego przypadku. Określenie wysokości zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia stanowi uprawnienie sądu i w tym zakresie dysponuje on swobodną decyzją. Nie oznacza to jednak dowolności w ustaleniu należnego zadośćuczynienia a przyznanie go przez sąd

w wysokości nieodpowiedniej do wszystkich okoliczności stanowiących podstawę jego ustalenia (zbyt wysokiej lub zbyt niskiej) narusza art. 445 § 1 k.c. (wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 18 kwietnia 2002 r., II CKN 605/00, Lex nr 484718; 27 lutego 2004 r., V CK 282/03, Lex nr 183777; 14 stycznia 2011 r., I PK 145/10 Lex nr 794777).

Zadośćuczynienie za doznaną krzywdę ma przede wszystkim charakter kompensacyjny. Jego wysokość nie może, zatem stanowić zapłaty sumy symbolicznej, lecz musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. Z drugiej strony jednak zadośćuczynienie powinno być utrzymane w rozsądnych granicach, nawiązując do warunków i przeciętnej stopy życiowej społeczeństwa. Od osoby odpowiedzialnej za szkodę poszkodowany winien otrzymać sumę pieniężną, o tyle w danych okolicznościach odpowiednią, by mógł za jej pomocą zatrzeć lub złagodzić poczucie krzywdy i odzyskać równowagę psychiczną. Nie ma oczywiście podstaw do uwzględnienia żądania

w takiej wysokości, by przyznana kwota stanowiła ponadto ze względu na swoją wysokość represję majątkową. Doznanej przez powoda krzywdy nigdy nie można wprost, według całkowicie obiektywnego i sprawdzalnego kryterium przeliczyć na wysokość zadośćuczynienia, bowiem charakter szkody niemajątkowej decyduje o jej niewymierności, a pojęcie „sumy odpowiedniej” użyte w art. 445 § 1 k.c. ma charakter niedookreślony.

W ocenie Sądu rozmiar doznanej przez powódkę krzywdy wskutek wypadku w dniu 17 lutego 2017 roku daje podstawy do przyjęcia, iż kwota 10.000,00 złotych stanowi odpowiednią sumę zadośćuczynienia. Przy ustaleniu wysokości zadośćuczynienia Sąd wziął pod uwagę długotrwałość leczenia powódki, zakres jej cierpień, związanych tak z odczuwanym bólem jak i faktem unieruchomienia przez okres 6 tygodni w opatrunku gipsowym sięgającym od stopy do uda, jak również wymiar stałego uszczerbku na zdrowiu powódki oceniony przez powołanych w sprawie biegłych sądowych. Na skutek wypadku stwierdzono u powódki złamanie kostki bocznej i fragmentu górnego bieguna rzepki kończyny dolnej prawej oraz założono unieruchomienie gipsowe, które nosiła 6 tygodni. Następnie powódka wykonywała ćwiczenia rehabilitacyjne w domu, pod nadzorem fizjoterapeutki. Leczenie urazu powstałego w wyniku

zdarzenia z dnia 17 lutego 2017 roku wiązało się z długotrwałym, trwającym około 10 tygodni procesem ograniczenia sprawności ruchowej, kiedy to powódka zmuszona była korzystać z pomocy osób trzecich. Łącznie dolegliwości i cierpienia

w wyniku doznanego urazu trwały około 4-6 miesięcy. Obecnie leczenie powódki zostało zakończone, jednakże w dalszym ciągu powódka odczuwa dolegliwości bólowe w przypadku zmiany warunków atmosferycznych. Wszystkie przywołane powyżej okoliczności przemawiają za zasadnością przyznania na rzecz powódki zadośćuczynienia w kwocie 10.000,00 złotych, które będzie adekwatne i zrekompensuje doznana przez W. P. krzywdę.

Odnosząc się do żądania w zakresie zasądzenia kwoty 127,00 zł tytułem odszkodowania, zasadnym jest przywołanie treści art. 444 § 1 kc, zgodnie z którym, w razie uszkodzenia ciała lub wywołaniu rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Odszkodowanie przewidziane w art. 444 § 1 kc obejmuje wszelkie wydatki pozostające w związku

z uszkodzeniem ciała czy rozstrojem zdrowia, jeżeli są konieczne i celowe.

W judykaturze i piśmiennictwie wskazuje się, że poszkodowany może domagać się kompensaty wszelkich kosztów, a więc także: kosztów transportu, kosztów odwiedzin osób bliskich (wyrok Sądu Najwyższego z 7 października 1971 roku, II CR 427/71, OSP 1972/6/108),

Powódka domagała się zasądzenia odszkodowania stanowiącego koszty dojazdów do placówek medycznych. Ustalając zakres wydatków związanych z kosztami dojazdów Sąd ustalił, iż powódkę na wizyty medyczne, swoim samochodem osobowym, woził syn powódki, z tytułu czego poniósł koszty zakupu paliwa w wysokości 127,00 zł. W sprawie nie budzi wątpliwości (ma to swoje oparcie

w dokumentacji medycznej powódki i opiniach biegłych), że z uwagi na doznany uraz, którego powódka doznała na skutek wypadku, proces leczenia wymagała od niej dojazdów do różnych placówek medycznych, chociażby celem założenia i zdjęcia unieruchomienia gipsowego. Wiązało się to z koniecznością przetransportowania tam (w obie strony) powódki. Roszczenie powódki

co do wysokości jest zasadne przy przyjęciu treści art. 322 kpc. Nadto znajduje również potwierdzenie na gruncie rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002 r. w sprawie warunków ustalenia oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących własnością pracodawcy. Powódka złożyła do akt sprawy zestawienie kosztów dojazdów, z którego wynika, że jej syn woził ją do placówek medycznych swoim samochodem marki F. (...) o pojemności silnika 1,9 cm³ i w tym celu pokonał 285 km. Mając na względzie treść § 2 ust. 1 pkt. b wyżej wskazanego rozporządzenia, powódka mogłaby żądać zwrotu kwoty 0,83 zł za każdy przejechany kilometr w związku z dojazdem do placówek medycznych, co uczyniłoby kwotę 236 zł. Zgodnie jednak z art. 321 § 1 k.p.c. Sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzić ponad żądanie. Wobec powyższego Sąd zasądził na rzecz powódki dochodzoną kwotę w zakresie roszczenia

o odszkodowanie, nie wychodząc ponad żądanie z pozwu.

O odsetkach od zasądzonych kwot tytułem zadośćuczynienia i odszkodowania, Sąd orzekł na podstawie art. (art. 481 § 2 zd. 1 k.c.).

Pismem z dnia 14 września 2017 roku powódka zgłosiła szkodę pozwanemu wzywając do zapłaty kwoty 30.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwoty 127,00 zł tytułem odszkodowania. Pismem z dnia 3 listopada 2017 roku pozwany odmówił przyjęcia odpowiedzialności za zdarzenie

z dnia 17 lutego 2017 roku z udziałem powódki, a zatem zasadnym jest zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie, zgodnie z żądaniem pozwu od dnia 4 listopada 2017 roku do dnia zapłaty.

Sąd orzekł o kosztach procesu na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania. Powódka wygrała proces w całości, ponosząc przy tym koszty w wysokości 5.107,00 złotych, na

co składają się: 507,00 złotych tytułem opłaty sądowej od pozwu, 1000,00 złotych tytułem zaliczki, 3.600,00 zł wynagrodzenia pełnomocnika. Tym samym Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 5.107,00 zł.

Stosownie do przepisu art. 83 ustawy z dnia 28 lipca 2005r o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. nr 167, poz. 1398 ze zm.) jeżeli przepisy przewidują obowiązek działania i dokonywania czynności połączonej z wydatkami z urzędu, sąd zarządzi dokonanie tej czynności, a kwotę potrzebną na ich pokrycie wyklada tymczasowo Skarb Państwa. W orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie sąd orzeka o poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa wydatkach, stosując przepisy art. 113 tej ustawy.

W toku procesu Skarb Państwa poniósł tymczasowo wydatki w łącznej kwocie 447,80 złotych, na które złożyło się wynagrodzenie biegłego w kwocie 447,80 zł.

Z uwagi na wynik postępowania Sąd nakazał pobrać od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi- Widzewa w Łodzi kwotę 447,80 złotych tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w sentencji.